

[Kaj Poulsen]

Vi bryder os ikke om den gang talgymnastik for at få alle konklusionerne til at passe. Vi må tage udgangspunkt i det, vi kender, og det, der er.

Ministeren står og argumenterer med, hvor mange folk der har brug for førstegangstilbud osv. og siger, at så passer tilbudene ikke. Jamen det er ikke det, det drejer sig om. Det er, hvor mange der har behov for et jobtilbud eller uddannelsestilbud. Og så skal man ikke splitte det op. Så kan man sagtens få tallene til at passe. Vi ved, at i 1987 var der en stigning i antallet af personer, der skulle have andet jobtilbud, nemlig fra 11.500 til 12.000, og det fortsætter i 1989.

Vi står altså over for nogle problemer, som skal løses, og det gøres ikke bare ved at tro, at vi kan gøre det på den måde, ministeren nævnte.

Ministeren mente, at jeg var glad for det, der stod om de 1-årige arbejdsmarkedsuddannelser. Jeg vil godt sige til ministeren: Vi vil gerne se de arbejdsmarkedsuddannelsers indhold. Vi tror ikke, vi skal lave en pariauddannelse. Vi tror tværtimod, at vi skal have de ledige ind i de uddannelser, der er tilpasset det danske erhvervsliv, således at de ledige kan komme i arbejde. Men vi ved også, det er svært. Vi ved, at folk, der er i arbejde, har førsteprioritet, når pladserne på vores erhvervsskoler skal besættes, og anden prioritet har de, der har chance for at få et arbejde, når de er færdiguddannede. Og først tredje prioritet har de ledige.

Det er baggrunden for, at der ikke er nogen uddannelser til rådighed for de ledige, hvor de kan dygtiggøre sig og måske skifte spor på arbejdsmarkedet. Og det er baggrunden for, at vi siger, at det er lyrik, der er i denne redegørelse. Det er lyrik, fordi uddannelserne ikke er stillet til rådighed. Og hvis ministeren vil stille de uddannelser til rådighed, synes vi, det er en fin strategi, ministeren vil bruge af det, der er beskrevet i denne redegørelse. Men så lang tid man ikke har stillet de uddannelser til rådighed, man foregøbler, går den ikke.

Det vil jeg også godt sige til fru Pia Christmas-Møller. Det er jo fremragende, sagde fru Pia Christmas-Møller. En fremrykning af retten til uddannelsesydelse, sagde hun, var dog trods alt hæderligt. Men så er det bare, vi må spørge ministeren, som vi spurgte den tidligere arbejdsminister: Hvor er de uddannelser, der skal bruges? Hvor er skolerne? Hvor er den lærerstab, der skal bruges? Den er der jo ikke.

Derfor er det tomme ord og snak, der står i redegørelsen. Det er baggrunden for, at vi må sige til ministeren, at hvis han mener, der skal komme noget ud af det her i sommerens løb, så må ministeren tage udgangspunkt i arbejdsmarkedssituationen med de problemer, der er, og ikke bare tro, at man som marketingmand kan sælge alt skidt for ingenting. Vi vil have løst nogle problemer. Vi har nogle forslag til, hvordan vi kan få taget fat på det, hvis ministeren vil lytte. Så er vi med. Men siden december 1987 og indtil i dag har ministeren ikke ændret sig en tøddel. Derfor er jeg bange for, at det måske går galt.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg lyttede med stor interesse til, hvad hr. Traberg Smidt sagde, og nogle af tingene har jeg kommenteret. Men der er en enkelt ting, jeg godt lige vil kommentere igen, og også spørge hr. Traberg Smidt, om han virkelig mente det, han sagde.

Det, SF gav udtryk for, var, at på iværksætterområdet synes vi det er godt, man får den mulighed og kan prøve at sætte noget i gang. Vi har også set med interesse på, at der er sat nogle ting i gang, og at ret mange har prøvet denne mulighed. Jeg synes nok, det er lidt for tidligt endnu at vurdere fuldt og klart, hvor stor en succes det er. Ikke desto mindre er der nogle, der er kommet godt i vej med det her, og det synes jeg er en mulighed, der skal forsøges yderligere.

Det, jeg sagde yderligere, var, at vi synes, det er en god idé, fordi vi jo også har nogle erfaringer for, at nogle ikke kan klare det her, og så er det næsten værre end ingenting at have begyndt på det. Man kan ikke lave et fuldstændigt sikkerhedsnet, det er jeg klar over, men jeg synes, det var en god idé, hvis man kunne sige: De, der gerne vil prøve selv med en iværksætterydelse, som ikke koster det offentlige yderligere penge, tværtimod, det er en billigere løsning sådan set, bør kunne få et kursus i en måneds tid i, hvordan man får alt papirarbejde osv. fra hånden.

Så siger hr. Traberg Smidt, at vi ikke skal have kommunale befamlere til at tage sig af det her punkt. Ærlig talt, er det uddannelsesmenesker ude i vores kommuner, man omtaler på den måde, så må det stå for hr. Traberg Smidts egen regning. Det, jeg talte om, var slet ikke den form for uddannelse. Der stilles faktisk kurser